

Певамо о слободи а страхујемо да се не отме из строфа, да нас не заскочи, да се не догоди...

Шта бисмо са слободом кад смо народ робља?

Носимо окове ко знамење, презиремо своје тамничаре гостећи их у врх славске трпезе, под иконом... Наздрављамо бољим данима молећи се да ко пошаст задесе неког другог, довољно је што им наздрављамо.

И лошијем смо наздрављали.

Увек може лошије.

Увек кад окошташ у окове, кад ти руке и ноге узрастају уз ланце, кад језик свијеш ко омчу око врата затежући је кад наумиш да проговориш.

Прогледали смо у мраку, очи су се свikle на букагије тмине, притјили смо се у збегове капака, громогласно у мраку вапимо за светлом па кад се отме свануће ко чопор појуримо у хајку да га сатерамо у врзину и умлатимо ко звери пре него се небо надвије над нама.

Ћутимо зарад потомака учећи их да ћуте зарад потомака, молећи се да ћутње не понестане јер ће се некеме отети глас да је потражи, а кад се отме глас...

Далеко било да се отме!

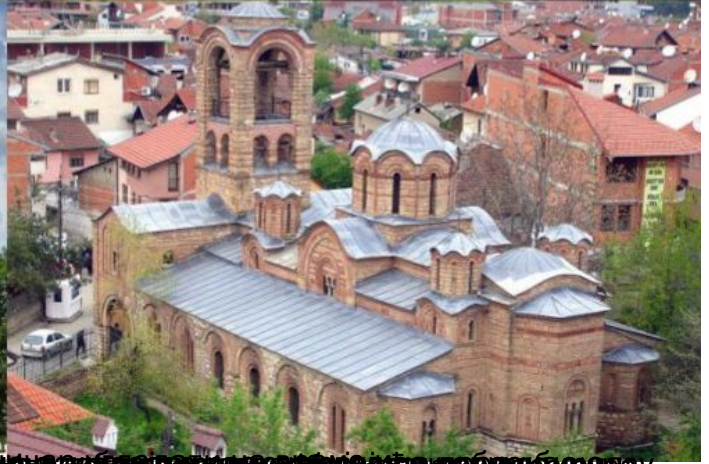
Шта ћемо ако чујемо себе а заветовали смо се тамничарима да ћемо кад- тад бити слободни да се од мрака сакријемо у мрак.

Да јурнемо ка слободи...проклињући је што је заноћила на нашем прагу: "Бежи, проклета скитнице! Бежи док неко не види да си застала овде! Бежи, ја ћу певати о теби молећи се да те стихови довека утамниче, проклетнице!"

Најкомотнији смо у мизерији. Обрасли смо у патњу.

Тако је лако и лепо жалити за собом, не треба за то много од човека, тек наличје што се повремено усправи па зарежи на Бога!

Верујемо у Господа колико не верујемо у себе, гасећи кандила да нас не пронађе у рају ништавности...

Михаило Меденица: Певамо о слободи а страхујемо да се не отме из строфа